

כמה זמן יכולה פצצה לתקתק

מאת משה ריינפלד

במסך רטומים דברי הלל למלך חמת הג'יהאד ולמי שימות מות קדושים בה. המסמך הסני היה "שדר" שנכתב בכליה של אשת העציר כשיצאה מהכלא. פודטו בו הודאות של בעלה להכנת פצצה. השב"כ ראה בשני המסמכים ראיה לסכנה הנשקפת מרדאג'מה ולניכונתו לבצע פיגוע התאבדות.

רדאג'מה ריצה בעבר עונש מאסר על פעילות טרור, ושהודר על פי החסכמים עם הורשת הפל' שתניית. חודשים אחדים לאחר שחרורו, בדצמבר '94, עצד אותו השב"כ במעצר מינהלי. אלוף פיקוד המרכז האריך את מעצרו שוב ושוב. שופטים צבאיים איש דו את הארכת המעצר. מתוך ההומר הגלוי שבתיקו התברר כי הוא פעיל בארגון הג'יהאד האס' לאמי. השב"כ הגיש לשופטים שני מסמכים. האחד היה "צוואה" שלהעדרת השב"כ כתב רדאג'מה.

תכתיים תקופת המעצר החדשה, יצטרך השב"כ להציג "מידע עדכני וכבר מסקל" כדי לשכנע ברוב הצורך בהמשך המעצר. כחודש לאחר מכן עיין שופט צבאי נוסף בענייניו של רדאג'מה והחליט להשאיר את המעצר על כנו. על כך הוגש שוב עדות. השופט סרן בו הפעם, סא"ל חסר דים, תכך בקביעתו של אל"מ פסנזון כי בדיון הבא בהארכת המעצר יהיה צורך בתומר ראיות מבוסס. אבל בתום התקופה האריך האלוף יעלון את מעצרו המינהלי של רדאג'מה בחצי שנה נוספת, עד 25 ביולי.

על ההחלטה הוגש שוב עדות לשופט אורנים. פרקליטיו של רדאג'מה טענו כי האלוף יעלון חרג מסמכותו, הן משום שלא פעל ברוח ההלכותיהם של השופ'טים פסנזון וחסידים והן משום שהחלטתו סותרת הלכה משפטית

שקבע בג"ץ לפני כשנתיים (פרט אל-עמלה). בהלכת אל-עמלה, שגם בה נדונה דוקתו של מעצר מינהלי ממושך, פסק הסר פט יצחק זמיר כי הכלל הוא שמפקד צבאי רשאי להאריך את תקופת המעצר לאחר ששופט צבאי החליט לקצרה. כלל זה, הוסיף זמיר, אינו חל רק בשני מצבים: אם החלטת השופט לקצר את תקופת המעצר נועדה לאפי שר למפקד הצבאי לשקול מהחיס בתוך תקופה זו את ההצדקה למעצר, או אם לאחר שהתקבלה החלטת השופט הגיע מידע חדש על הסכנה הנשקפת מהעציר.

פרקליט רדאג'מה טענו כי החלטת השופט פסנזון כמותה כהחלטה לקצר את תקופת המעצר, ועל כן הלכת אל-עמלה חלה עליה. שרר פסנזון העריך כי ההומר הקיים אינו מספיק להארך כה נוספת. אבל השופט אורנים

היה טענה זו. הוא קבע כי שופט צבאי מוסמך לאסר, לבטל או להגביל בתנאים אך ורק זו המר נה לפניו. אם השופט מתייחס למצב שלאחר מועד פקיעת תוקף הצו, אין החלטתו מחייבת. היא רק בגדר המלצה לאלוף.

עם זאת, בדק אורנים ומצא כי המידע המודיעיני אינו טובה מזה שהיה מונח לפני השופט פסנזון. השופט ציין כי השאלה אם יש בכך כדי להצדיק את שחרורו של רדאג'מה עוררה אצלו לבטים כבירים. מצד אחד, מעצרו של רדאג'מה מבוסס על נכונות שהר תה לו בעבר לבצע פיגוע התאבד חדר. לפיכך, הסיכון הכרוך בשחרורו הוא עצום. מצד שני, סיכון זה עשוי להשאיר את רדאג'מה מאחורי חסג וכדיה עד סוף חייו, בלא משפט. שכן המפי קר הצבאי והשופט הצבאי לעולם לא יסכימו לקבל עליהם את

האחריות הכבדה לשחרורו. לדעת אורנים, השאלה איזה מהסיקולים גובר – הסיכון הביטי חוני או הפגיעה בנסותו של העציר לחירות – תלויה, בין היתר, במסד הזמן שהלף מאז המעצר ובקיומן של ידעות מער דכנות על כוונות העציר. יש גם להביא בחשבון את העובדה שכלל שתקופת המעצר מתארסת גוברת איבתו של העציר למדינת. בענייניו של רדאג'מה, קבע רס"ן אורנים, היתה בעבר הצדקה למעצרו על סמך המידע ברוב כוונתו לבצע פיגוע התאבדות. אבל מידע זה לא עוררן זמן רב יחסית. לפיכך, אין עוד הצדקה להמסך מעצרו, על אף החשש הטבעי להודוש פעילותו. השופט הוסיף כי מהחומר החסר שעיין בו התרשם כי הווקא המשך מעצרו של רדאג'מה מגביד את זיקתו לארגון הג'יהאד האיטלאמי.